

Tekstmateriale af Aleister Crowley

ØRKENENS SJÆL
af
Aleister Crowley
Oversat af Fr. GCLO

Dediceret
til Soror Alta Via
en som lever på ørkenen
"I too am the Soul of the desert;
thou shalt seek me yet again in
the wilderness of sand."
Liber LXV, IV, 61.

I
Rejsen

Sjælen er i sin egen natur, fuldkommen ren, fuldkommen rolig, fuldkommen stille; og som en kilde springer fra selveste jordens vener, således næres sjælen af Guds blod, tingenes ekstase.

Denne sjæl kan aldrig skades, aldrig mares, aldrig besudles. Dog alt som tilføjes den kan for en tid forstyrre den; og dette er sorg.

Om dette, bærer selve sproget vidnesbyrd; for alle ord som betyder ulykkelig betyder først og fremmest forstyrret, urolig, oprørt. Selve idéen om sorg er denne idé om forstyrrelse. I mangt en årrække har mennesket i sin søgen efter lykke rejst på en falsk vej. For at slukke sin tørst har han føjet salt i stadigt øgede mængder, til livets vand; for at dække sin fantasi myretuge har han rejst bjerge hvor vilde dyr og dødelige strefer om. For at helbrede kløen har han flået patienten; for at uddrive spøgelseset, har han evokeret djævelen. Det er filosofiens største problem, hvordan dette begyndte. Rishiserne, syv der sad på Kailasha Bjerget og overvejede det svarede, at sjælen blev selvbevidst; og råbte, "Jeg er Det!" blev to selv i den antagelse at den var En. Denne teori kan vise sig ikke at være langt fra sandheden, for hvem end der vender tilbage til tårnet på sjælens fæstningsvold og skuer byen.

Men lad os overlade det til lægerne at diskutere sygdommens årsag; for patienten er det nok at kende kuren og tage den. Abana og Pharpar, Damaskus' floder, er ikke Jordans simplicitet værdig. Profeten har talt; det er vores bekymring ikke at adlyde: og så sød og så fuld af fortrin er disse vande at den første berøring opildner sjælen med den sikre forsmag på dens helbredende kraft.

Tvivl ikke, broder! fornuft kan sandelig forarbejde kompleksiteter; er dette ikke selve symptomerne på sygdommen? Brug kun den grove almene fornuft, arven efter de simple og gladere forfædre, som de har sendt til dig ved staven.

Kuren mod sygdom er stilhed; [Beklager oversættelsen! Der er tale om et ordspil: "The cure of disease is ease." o.a.] mod uro, ro; mod strid, fred. Og for at opnå at blive rytter hjælper studiet af billeder ikke, men det at bestige en hest; som den bedste måde at lære at svømme er at gå i vandet og slå ud så det er kold fornuft, ikke febersyg fornuft, der siger: for at opnå ro, øv' ro.

Der er mennesker så viljestærke, så kompetente i at koncentrere sindet, at de kan udelukke indtryk som de ikke ønsker at modtage, at de kan trække sig tilbage fra deres omgivelser, selv når disse er så mangfoldige og insistente som dem i en stor by. Men for den største part af mennesker, er det bedre at begynde under lettere forhold, at bestige bjerget i klart vejr før man angriber det i snestorm.

Og dog vil den ivrige aspirant svare: Forudsat at kuren er komplet. Forudsat at sygdommen ikke vender tilbage når medicinen ophører.

Ah! det var hårdt: så dybtliggende er sygdommen at år efter symptomerne er forsvundet, bemægtiger den sig i et øjeblik af svaghed for at bryde ud igen. Det er malarisk feber som lurker lavt, der gemmer sig i selve blodets substans, der har gjort selve livets fontæne deltager med den i dødens sakramente.

"Har en edderkop fundet nadver-bægeret?"

"Var der en skrubbudse i døbefonten?"

Nej: metoden helbreder sikkert nok; men sjældent helbreder den én gang for alle, hinsides tilbagefald. Men det er simpelt; når først symptomerne er slået ordentligt ned, vender de aldrig tilbage med samme styrke; og hvis patienten blot har forstand nok til at række hånden ud efter endnu en dosis, dør feberen.

Hvad er så det essentielle? At helbrede en patient med det samme; at give ham troen på midlets effektivitet, så at i det tilfælde at han bliver syg, og ingen læge er i nærheden, at han vil være i stand til at helbrede sig selv.

Hvis Tanke da er det som forstyrrer sjælen, er der kun en vej at tage. Hold op med at tænke.

Dette er den vanskeligste opgave et menneske kan påtage sig. "Giv mig et drejningspunkt som vægtstang" sagde Archimedes, "og jeg vil bevæge jorden." Men hvordan når man er inden i, og del af, det samme bevægelsessystem som man ønsker at standse? Newtons Første Lov falder som bødlens økse på selve navnet for vor stræben. Således for os, at det ikke er sandt som det er åbenlyst! For dette faktum redder os, at resolutionen af alle disse er hvile. Bevægelse findes kun i reciprokke par; summen af dens vektorer er nul. Universets knude er en dåres knude; for alle synes den Gordisk, træk dog bestemt, og den vikler sig ud. Det er dette tilsyneladende som er hele miseren; golfen er dyster, og skyerne samler sig vredt i afskyelige former; den falske måne flakker bag dem; afgrund på afgrund åbnes over alt. Mørk og truende; voldsomme lyde fra fjendtlige ting!

Et glimmer af stjernelys, og se den gyldne bro! Smal og lige, skarp som et barberblad og glimtende som sværdets klinge, en passende bro hvis du ikke læner dig til højre eller venstre. Kryds den - godt! men alt dette er i drømme. Vågn! Du skal vide at alt sammen, golfen, månen, broen, dragen og resten, kun var søvnens fantasmer, husk det, for det at krydse broen i søvne er den eneste vej til at vågne.

Jeg ved ikke hvor mange mennesker der har de samme erfaringer som mig når det gælder frivillige drømme, eller nærmere med konkurrencen mellem det søgte og det usøgte i drømme. For eksempel, jeg er på en is-bræmme med Oscar Eckenstein. Han glider til den

ene side. Jeg kaster mig selv til den anden. Vi begynder at hakke trin op til bræmmen; min økse brækker, eller jeg taber den. Vi begynder at hive os selv op til bræmmen med rebet; rebet begynder at flosse. Heldigvis får det greb længere nede på et klippestykke. En Lammegrib slår ned; jeg opfinder en pistol og blæser dens hjerne ud. Og så fremdeles gennem tusinder af eventyr, hvor jeg gør mig til mester over enhver situation efterhånden som den opstår. Men jeg er blevet gammel i gårde og træet af spændingen. Nu til dags, ved det første tegn på fare, tager jeg vinger og sejler majestætisk ned til gletscherne.

Hvis jeg derved er vejet fra emnet, er det for at lægge ovenpå triangleren for opgaven "stop Tænkningen." Simpelt lyder det, og simpelt er det - når du mestre det. I mellemtiden er det tilbøjeligt til at lede dig meget langt fra simplicitet. Jeg har selv skrevet omkring en million ord for at stoppe tanken! Jeg har dækket mil af lærred med pund af maling for at stoppe tanken. Således kan det være at jeg i det mindste må betegnes som en god autoritet på de forkerte metoder; og så måske, ved udelukkelsesmetoden, på den rigtige metode!

Uheldigvis er det ikke så let som dette:....

Der er ni og tres måder at konstruerer stammekvad.
Og hver enkel af dem er rigtig.
Og rigtigt for A er ofte forkert for B.

Men, heldigvis, jo simplere målet holdes, jo simplere er midlerne. Andetsteds i mine skrifter vil findes en smertelig og præcis afhandling om processen. Det her essay er kun for at fremhæve en ordnet mægtig maskine - Herkules' skuldre på begynderens spinde-rok, hvis mangel på selvtillid hvisker at han ikke kan følge instrukserne i det almindelige livs besværlige omstændigheder, eller for entusiastene der viist som Kirkpatrick bestemmer at "mak siccar". Sandelig, pligterne i denne verden, rigdommens bedrag, lyst efter kødet og øjet, livets stolthed, og alle de andre af en helgens fjender, kvæler sandelig ordet, og det bliver ufrugtbart.

II Ørkenen

Som et kloster indgyder den falske fred fra kedsomhed ved dets usunde og kunstige monotoni, så er ørkenen naturens egen kur for alle tankens prøvelser.

Her undergår sjælen en tredelt vævning. Først, det nye i omgivelserne, deres underlige og fremtrædende simplicitet betager sjælen. Dernæst, når først sindets tosserier er mættet med nyheder, keder det sig, vender sig til bitterhed, selv til passioneret oprør. Novicen banker mod tremmerne; den der er fremmed for ørkenen flygter til London eller Paris med djævlens i hælene. En klog overordnet vil ikke lægge bånd på den aspirant som ikke kan lægge bånd på sig selv; men i ørkenen, flygtningen, hvis han betvivler sine egne kræfter - eller værre, måske, hvis han ikke betvivler dem! - ville gøre klogt i at gøre det umuligt at vende tilbage. Men hvordan skal han gøre det? Tro mig, hvem som har prøvet det, den længste rejse, de mest bitre prøvelser, er som intet, en pil - glædens lys, når den store skræk ligger bag dig og Paris' helligdom er foran!

For, sandelig, det er den store skræk, ensomhed, når sjælen ikke længere kan bade i det evigt foranderlige sind, grine når solbeskinnede krusninger slikker dets hud, men, lukket

inde i de få tankers borg, går rundt i dets snævre fængsel, nedslider tidens stene, lever på dets egne ekskrementer. Der er ingen stjerne i mørket fra den nat, intet skum på det stillestående og rådne hav. Selv den glimtende sundhed som ørkenen bringer kroppen, er som et spyd i sjælens strube. Den passionerede længsel efter at handle, at tænke: det æder sjælen som cancer. Det er skorpionen der rammer sig selv i sin smerte, på nær at ingen gift kan tilføje noget til den cirkelnde ilds tortur; intet omskift i smerten forløser den ved tilintetgørelse. Men mod disse paroksysmer er der et ottefold beroligende middel. Galskabens rasen forsvinder i det lydløse rum; den druknende mands kamp ænses ikke af havet.

Disse er ørkenens otte genii. De er Fohis otte Elementer:

Mandligt ----- Kvindeligt
Lingam (Liv) ----- Yoni (Rum. Stjernerne)
Solen ----- Månen
Ild ----- Vand
Luft (Træ) ----- Jord

I ørkenen er alle disse ene; allesammen er nøgne. De er rene og uforstyrrede; de brydes ikke op og opløses ved nogets komme eller forening; hver forbliver sig selv og adskilt, og dog i harmoni med sine frænder, men blander sig på ingen måde. Demarkationslinierne er grove og barske; men blødhed er uforståeligt nok resultatet. De er uforsonlige, disse Otte Elementer, og sammen er de forsonet umådeligt. Sindet der gør oprør mod dem, er jordet ned ved deres udholdende ligegyldige pres. Det er som når man kaster et krystal -for eksempel af mikroskopisk salt - i vand; det fortæres stille og hurtigt, og eksisterer ikke mere; vandet er altid uberørt; dets handling er som Skæbnens, uendeligt uimodståelig dog uendeligt rolig.

Så strækker sindet sig ud for at tænke hint eller dette; den bringes tilbage til stilhed af de otte mægtige fakta. Ørkenvinden tåler ingen modstand når den belemrer det; solen skinner uovervindeligt på landsbyens bagte jord; sandet æder usynligt oasen, undtaget de øjeblikket hvor mennesket kaster sit jordarbejde op mod det. Dog på trods af dette springer kilden uventet fra sandet, og ingen hed ørkenvind kan kvæle, ejheller inddampe den; ejheller kan ørkenens utrolige sterilitet besejre liv. Se hvor du vil, enhver sandklit har sine indbyggere - ikke kolonister, men indfødte i det ugæstfri øde. Selveste månen, der roterer klart rundt jorden, skifter i udseende, som om den vil sige: "Selv sådan går du omkring solen. Er jeg ny eller fuld? Tænk ikke på det; det er kun et synspunkt hvorfra du ændre måden at betragte mig. Jeg er kun sollysets spejl, mørk eller lys alt efter vinklen for dit syn. Ændre spejlet sig? Er det ikke altid det uforstyrrede sølv? Har jeg ikke altid et ansigt vendt mod solen? Men du håner dig selv hvis du kalder mig "Den Foranderlige." Ved sådanne tanker og lignende, sker det måske, skal du ændre sindets oprør mod ørkenen.

I selveste livet, her ved oasen, er enhver ting ordnet efter disse elementer. Natten er til søvn; der er intet hvorved du kan vågne. Der er intet kunstigt lys; ingen kunstig føde - litteratur. Der er intet valg mellem kød; man er altid sulten. Ørkenens uforkammethed er en enestående sult som Englænderens ene uforkammethed. Efter at have spist, må man vandre; der er kun ét sted at gå. Der er kun én lektion at lære, fred; kun én kommentar til lektionen, taknemmelighed. Selv kærligheden bliver enkel som resten af livet. Et kig ind i

Cafe Maure, en stille aftale med glæden, en blød tilbagetrækning til en hulning blandt klitterne under stjernerne hvor landsbyen er udraderet som havde den aldrig været der, det er som alle synderens forseelser i dette lykkelige øjeblik, og alle livets klager, kun er Den Helliges Dyd; eller ellers i et sløret hjørne af oasens have ved bækken, hvor man gennem palmernes bløde bevægelser rammes af de første måne-stråler fra Østen, og livet skælver i søvning harmoni; alt, alt er stille, ingen navne eller udvekslede løfter, men med ren vilje en handling fuldbyrdet. Intet andet. Ingen larm, ingen forvirring, ingen fortvivlelse, intet selvplageri, næsten ikke nogen hukommelse.

Og også dette er i begyndelsen forfærdeligt; man forventer sig så meget af kærligheden, tre volumer af falskhed, en labyrint nærmere end en have. Det er hårdt i begyndelsen, at opdage at der ikke er mere kærlighed end en brandbyld er en del af et menneskes hals. Alle krydderierne som vi er vant til at strø på tallerkenen for vores fordærvede ganer, Maxim's, St. Margaret's, automobil ture, Skilsmisse Retten, disse er usunde glæder. De er ikke kærligheden. Ejheller er kærligheden at ophøje følelserne, sentimentalitet, fjollerier. Scenedøren er ikke kærlighed, (ejheller er stenten i Lovers Lane); kærlighed er den kropslige ekstase ved opløsning, kvalen ved den kropslige død, hvori Egoet for et øjeblik som er en evighed, mister den fatale bevidsthed om sig selv; og bliver ét med en andens, overskygger sig selv i det større sakramente af død, når "ånden vender tilbage til Gud som gav den."

Og denne hemmelighed har også del i livets økonomi. Ad stilhedens vej kommer man til porten ved Guds By. Som sindet er det uforeneligt mægtige (det er urokkelig fred) af disse Ørkenens Otte Elementer, så findes Egoet til sidst alene, umaskeret, kun bevidst om sig selv og intet andet. Dette er sjælens ypperste kval; det realiserer sig selv som sig selv, som noget delt fra det som ikke er sig selv, fra Gud. I denne krampe er der to veje: hvis frygt og stolthed stadigt findes i sjælen, lukker den sig inde som en troldmand i et tårn, skære sine tænder i smerte. "Jeg er mig," skriger det, "jeg vil ikke miste mig selv," og i denne tilstand forbandet, bliver det langsomt flået af omstændighedernes kløer og smuldre bittert bort, på grund af alle dets kampe, gennem uendelige tider, bliver det flået i stykker og kastet på møddingen udenfor byen. Men sjælen der har forstået velsignelsen ved den tilbagetrækning som griber universet og fortærer det, som uden håb eller frygt, uden tro eller tvivl, opløser sig selv ubeskriveligt i overflod af Guds lyksalighed. Den skriger sammen med Shelley, som "blykæderne over ildsværmen" drypper smeltet fra dens lemmer: "Jeg snapper efter vejret, jeg synker, jeg skælver, jeg udånder," og i det sidste udbrud forenes den med det oprindelige og endelige åndedrag, Guds Hellige Ånd. Sådan må klimaks være for enhver tilbagetrækning til Ørkenen for enhver aspirant til Mysterierne som har den gnist af ild i sig.

Han drages til fysisk hvile (til regularitet, simpelhed, enhed i bevægelse) af Elementernes konstante eksempel og tvang. Han tvinges til introspektion af de ydre indtryks fattighed, perceptionen bag ved fornemmelsen, selv lovene der ligger bag perceptionen, og til sidst den bevidsthed som er lovgiveren. Før eller senere, alt efter hans energi og hans viljes helliggørelse, må han flå det mægtige slør ned og se sig selv på de skinnende vægge i rummet, må han ytre med skælvende begejstring: "Dette er mig!" Så lad ham vælge!

Fra dette øjeblik af tilintetgørelse af Selvet i Pan, er han helbredt for sygdommen, "selvkundskab." Han kan vende tilbage til sine frænder, og bevæge sig blandt dem som en

konge, skinne blandt dem som en stjerne. For ham vil de synes ufølsomme for lys; til ham vil de komme for at få helbredt deres sår.

Han skal løfte den hellige Lanse, og med den berøre kongen i siden, han der blev såret af intet mindre våben; og kongen skal blive helbredt.

Han skal putte Lansespidsen i den Hellige Gral, og den skal igen gløde med liv og ekstase, derved givende sin belønning af mystisk forfriskning til hele selskabet af riddere. Så, skulle livets klipper sønderflå ham, og dets sne køle ham, ved han da ikke hvor han skal vende sig? Er han ikke nået til hemmeligheden? Er han ikke trådt ind i Det Højestes Helligdom?

Er han ikke udvalgt og væbnet mod alt? Er han ikke mester over Skæbnen og over Begivenhederne? Hvad kan røre ham, som er blevet uhåndgribelig, fordi han er fortabt i Gud? Eller overvinde ham, som er blevet uovervindelig fordi han har besejret sig selv og givet sig selv til Gud?

Skriv lige så vel på sandet, som at skrive sorg i hans sjæl. Forsøg lige så vel at formørke Solen, som at slukke Lyset inden i ham.

Således skrev jeg i Tozeurs palme-haver, ved kildens vande; således skrev jeg mens solen mægtigt bevægede sig ned fra himlen, og vinden hviskede at den aldrig kom og aldrig drog videre, selv som jeg indskrives fra det evige til det evige.

Amen

Aleister Crowley

Tozeur

17 March 1914